

б) Не можяхъ да сж извѣстни, зашто-то нѣмахъ особенно Государство. Нѣ зашто-то Влахыя бѣше особенно Княжество, то на всякадѣ знаяхъ, че има Влахыя, и че живѣе въ нежъ особенъ народъ, който ся нарича Власи, нѣ какъвъ е той народъ, и отъ кой классъ на чловѣческый родъ е, не казвахъ.

Обаче, тѣхни-ти съсѣди, Унгаре-ти, който знаяхъ да говорятъ Латинскы, знаяхъ, какъвъ сж народъ Власи-ти; зашто говоряхъ нѣколко языка имъ. Въ това тѣи ся никакъ не сѣмнявахъ; зашто доказателство-то бѣше живо, народъ-тѣ бѣше на лице, за това работа-та бѣше явна. Нѣ, за нещастіе, като незнаяхъ, че учени-ти тѣлователи на Западнѣ Европѣ щѣтъ начнѣтъ да отврѣлятъ и да ся сѣмняватъ въ тѣхно-то мнѣніе (зашто тѣи ся научихъ на историческы-ты издырнія отъ Овидіево-то прѣобрыщанье, на усердны-ты имъ читатели дадохъ имъ свѣршенижъ правдинѣ да ся ползуютъ въ животь-тѣ си съ тоя способъ), удръжяхъ тѣжъ работѣ въ шапкѣ-тѣ си.

Заради това начнахъ да излизать на Западъ и на Сѣверъ особенны тѣкованія и объясненія за тоя народъ.

в) Нѣманье-то писменность много помогна на неизвѣстность-тѣ на Власи-ты. Той народъ, който прѣя крѣщеніе-то и буквы-ты отъ рѣцѣ-ты на Бѣлгаре-ты, до само-то начало на XVIII столѣтіе нѣмаше на свой языкъ и Богослуженіе-то, което тѣи врѣшяхъ на Бѣлгарскый. Придворенъ и писменъ языкъ въ Влахыжъ е былъ нѣкога Бѣлгарскый языкъ, а въ Молдавѣжъ Малороссійскый.

На край послѣднѣ-то само столѣтіе, начна да излязѣ Азбука на Влашкый языкъ, а въ XIX то вече и грамматики и Риторикы, който обаче нѣмаше кой да издыри, а освянѣ това бяхъ писани съ такывы Варварскы буквы, что то почтенни-ти учени испитатели, като гы погляднахъ, падахъ въ Нормандскѣ ипохондрѣжъ; а пакъ да гы учятъ, това не бѣше съобразно съ тѣхно-то учено достоинство, какво то ся случи едижъ и съ ученный испитатель Русско-то происхожде-